

[Poul Schlüter]

dem, der var aftalt i fjor – det er dem, jeg plejer at kalde genbrugsforslagene – og vi sagde: vi vil gerne støtte for omkring 1 mia kr. af jeres nye. Der var nogle af dem, vi var imod, f.eks. var vi usikre på regeringens udformning af socialindkomsten og mange andre ting, men vi sagde: 1 mia kr. kan vi bruge. Det vil sige, at vi stod for nedskæringer af de offentlige udgifter i denne omgang på ca. 13–14 mia kr., og det er da næsten ikke til at holde ud at tænke på, at statsministeren har siddet med os andre i 14 dage uden at have forstået dette meget klare budskab, som vi oven i købet afleverede skriftligt. Vore besparelser var ganske konkrete. Man kan være imod dem politisk og sige, at man ikke kan lide dem; det bøjer jeg mig for. Når vi ønskede så store besparelser, var det for at undgå skattestigninger, for vi tror ikke, at skatte- og afgiftsstigninger bliver tålt og virker, som de burde. De offentlige udgifter er nu på ca. 65 pct. af landets indbyggers indtægter. Derfor er skattestigninger ikke et egnet middel, og vi tror også, de bliver væltet over.

Må jeg sige noget om erhvervspolitikken. Statsministeren siger: ja men der er da en mængde støtteordninger i det, vi nu laver. Ja, det er sandt, men støtteordningernes provenu er jo væsentlig mindre end de skattebyrder, vore virksomheder fik i december og får nu, fordi en broderpart såvel af momsstigningen som af de stigende direkte skatter uundgåeligt vil smitte på lønningerne. Vi tror egentlig på, at alle tilskuddene kunne undværes, hvis man grundlæggende førte den rigtige økonomiske politik, og det ville være bedre. Dertil kommer, at vi efterhånden har fået skabt det klima i Danmark, som betyder, at vore virksomheder må kæmpe næsten mere med myndighedskrav, end de må med deres konkurrenter; det må vi rydde op i.

Så fremturer statsministeren med, at han efterhånden næsten ikke kan kende forskel på V og K og Z. Det er kedeligt. Nu mangler der snart kun, at statsministeren så også siger, at han ikke kan kende forskel på debet og kredit.

Hr. Ole Espersen harcelerer over vort forslag om et offentligt stillingsstop. Ja men nu har vi i et tiår ansat ca. 30.000 flere om året hos det offentlige; hvor længe skal det blive ved? Vi må standse. Vi kan ikke blive ved af den produktion, det danske samfund skaber, at klare, at så stor en bid skal skæres ud, at

det svarer til, at 30.000 om året flere år efter år skal ansættes hos det offentlige.

Et indkomststop betyder ikke større real-lønsfald end regeringens politik. Jeg vil ikke hos nogen skabe indtryk af, at f.eks. det konservative folkeparti i dette øjeblik kunne gennemføre en effektiv økonomisk politik, som samtidig betød, at reallønnen faldt mindre end efter regeringsforslagene. Hvis nogen siger det, så passer det ikke, og det kommer jeg ikke og tilbyder. Men jeg tror, at hvis vi har et indkomststop, så betyder det lavere priser, så betyder det mindre inflation, og så sætter det en god udvikling i gang.

Det er rigtigt, at vi går ind for større indtjening for vore arbejdspladser eller vore virksomheder, ellers bliver der jo heller ingen investeringer. Det er en grundskavank i den danske samfundsøkonomi i disse år, at vore arbejdspladser etablerer for ringe overskud, som kan forplante sig til investeringer og dermed betyde, at vore arbejdspladser bliver tryggere arbejdspladser. Jeg forstod, at dette er hr. Ole Espersen og undertegnede voldsomt uenige om. Det er kedeligt, for der er ingen tvivl om, at det er mig, der har ret.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Nej, vi er faktisk ikke spor uenige om, at investeringer er en god ting, og det at skabe flere arbejdspladser er en god ting, men det, jeg sagde og mener, var, at det blot at skabe større indtægter uden på nogen måde at være blot rimeligt sikker på, at det først og fremmest går til at skabe nye arbejdspladser og nye investeringer for, er jeg ikke så begejstret for, hvis alle andres indtægter skal udsættes for en stopbehandling.

Glistrup (FP):

Den saudi-arabiske såkaldte standardkontrakt forfærdede bl. a. ved de tomme skruer, som den satte på os med hensyn til vor fremtidige udenrigspolitik, tomme skruer, som måske bliver skruet lidt tættere på om et halvt år, måske om to år, måske om tre år, men som vi altså må bære, medens vi venter og ser, hvad det fører til. Vi var unægtelig nogle, der havde sat vor forventning til, at statsministeren under debatten i dag kunne sætte tingene på plads, sådan som visse bladforlydender har fortalt at det ville ske. Men det